

Nekrolog:

Hroar Elvenes (1932 – 2014)

Skøyteløperen, idrettslederen og hedersmannen Hroar Elvenes har gått bort. Det triste budskapet nådde oss torsdag 4. desember. Den engasjerte og kunnskapsrike vennen skulle ikke lenger være en aktiv deltager innenfor idrettsbevegelsen der han hadde vært en så viktig aktør i nesten 70 år.

Hroar falt om hjemme på Kolbotn etter at han hadde vært i god aktivitet en uke etter et kortere sykehusopphold. Han hadde slitt med hjerteproblemer det siste året og døde på Ullevål sykehus, 82 år gammel.

Hroar ble født 2. april 1932 i Hakadal. Han flyttet til Sinsen i Oslo etter krigen. Da VM på skøyter 1947 skulle arrangeres på Bislett, leste Hroar i avisen at medlemmer av Oslo Idrettslag kunne få billett til halv pris. Hroar meldte seg inn i OI – og ble der resten av livet.

Sterk skøytefamilie

Det var også på Bislett han møtte sin kone Laila som gikk på kunstløpsskøyter i Nordre Sving – eller «Skælken» som den avsperrede delen av banen ble kalt. Det alltid stilige paret fikk to barn. Sønnen Lars Erik hevdet seg blant landets beste løpere i de yngste gutteklassene. Datteren Tone Merete ble norsk juniormester i kunstløp i 1972.

Tone Meretes sønner, Joakim og Stian, ble også skøyteløpere. Stian faktisk så god at han deltok i NSF's forbundsgrupper og i World Cup.

Banet vei for Knut Johannesens gjennombrudd

I 1950 begynte Hroars karriere å ta av. Han ble nummer 7 i junior-NM på Notodden, og kvalifiserte seg for Norges lag i juniorlandskampen på Lillehammer to uker senere. Året etter dominerte han juniorklassen og var favoritt i junior-NM. Han ledet da også med nesten to poeng etter de to første distansene i Arendal. Men mildværet satte inn, og 5000-meteren kunne ikke gjennomføres. Mesterskapet ble annullert og flyttet til Hamar. Der dukket imidlertid den senere TV-reporter Knut Bjørnsen fra Oslo Skøyteklub opp og knep mesterskapet foran Hroar og Per Ødegaard. Torstein Seiersten ble nummer 10 og Knut Johannesen nummer 11 i dette mesterskapet.

I Olympiasesongen 1952 ble Hroar høyaktuell for det norske OL-laget da han satte uoffisiell juniorverdensrekord 2.22,0 på 1500m og norsk sesongbeste (43,9) på 500m under den årlige juniorkonkurransen om Hamar-pokalen til beste tremannslag. Hroar imponerte også med en sterk 5000 meter, og med tiden 8.50,4 hadde OI et sikkert grep om den gjeve

pokalen. På det tidspunktet var det ingen som kunne forestille seg at Hroars gode 5000 meter skulle utløse gjennombruddet for Knut Johannesen som langdistanseløper.

18 år gamle Knut – halvannet år yngre enn Hroar – hadde 9.21 som personlig rekord. Han måtte slå Hroars tid for at ASK skulle vinne pokalen. Og Knut gikk i mål på 8.49,1 – hans første, viktige distanseseier. I årene som fulgte utviklet Hroar og Knut seg raskt til to av landets aller beste skøyteøpere, og de avsluttet sine landskampkarrierer sammen i Sverdlovsk 12 år senere. De var i alle år gode kamerater og familievenner.

To tideler fra OL-sølv

Hroar Elvenes vant aldri noen mesterskap, men han fikk en strålende karriere. Han deltok i OL fire ganger og var som 19-åring bare to tideler fra sølv på 500 meter. Hroar fikk 44,1 og ble nummer seks i den jevne konkurransen på Bislett i februar 1952. Senere fulgte 17. plass i 1956, 14.plass i 1960 og 10. plass i 1964.

I Squaw Valley 1960 seilte Hroar opp blant favorittene på 1500 meter etter at han en uke før OL-konkurransen vant et treningsløp på den beste tiden en nordmann hadde oppnådd på distansen -2.10,3. Norge hadde et sterkt 1500m-lag, med Roald Aas, Knut Johannesen og Nils Aaness, så Hroar ble plassert i siste gruppe og måtte gå i et av de siste parene. Forholdene var blitt merkbart dårligere og vindkulene sterkere enn noen gang. Hroar opplevde at oppmannen – ikke ukjente Sven Låftman – plutselig stoppet stevnet etter at nordmannen hadde tatt av seg treningstøyet og var klar til start.

Ventetiden ble lang. Kroppen stivnet, og Hroar skalv da han endelig sto på startstreken. Det kunne ikke gå bra. Alle nordmenn gikk etter 2,12-skjema, men Hroar kom stivfrossen inn på 2.24,9 – og 39.plass. Det hjalp litt på humøret at Roald Aas fikk gull, og at vinnertiden ble 2.10,4 – en tidel bak Hroars personlige rekord! Rivalene var gode venner.

Vant 1500 meter i EM

Hroar Elvenes deltok i to EM og i to VM. Han debuterte som mesterskapsløper under EM 1955, i Sveriges skimetropol Falun. Knut Johannesen hadde sin EM-debut samtidig, men den ferske norgesmesteren falt på begge langdistansene. Hroars debut, derimot, overgikk alle forventninger. Han delte førsteplassen på 1500 meter med Jevgenij Grisjin på tiden 2.27,8 under svært vanskelige forhold, og ble nummer fem sammenlagt.

Under VM i Moskva samme år ble han nummer seks sammenlagt, på plassen bak Knut Johannesen, som da fikk sitt definitive internasjonale gjennombrudd med seier på 5000 og annenplass på 10000 meter. Hroars siste internasjonale mesterskapsdeltagelse var under VM 1957 i Östersund, der Knut Johannesen ble første norske verdensmester etter Hjaldis.

Hroar deltok i 13 landskamper for seniorer (1952-1964) og to i junior. Han deltok i hele 13 NM for seniorer. Første gang i 1952, siste gang i 1967. Han vant 500 meter to ganger og

fikk andreplass seks ganger. Beste sammenlagt plassering var fjerdeplass i Bergen / Voss 1955.

Elvenes forsøkte å komme med i sitt femte OL. Med tredjeplassen i sprintklassens 500 meter i Nyttårsløpene (plassen bak den senere OL-vinner Erhard Keller) så dette ut som en realistisk mulighet. Men etter sprintstevnet på Jordal i 15 minusgrader 6. og 7. januar 1968, var det slutt.

Ungguttene Ole Hermann Aamodt og Arne Herjuaune meldte seg der for alvor på i kampen om OL-billett, og i tillegg hadde Johan Lind, Ivar Eriksen, Magne Thomassen, Per Bjørang og Roar Grønvold vist sterke sprintertakter i forsesongen. Veteranen la opp på direkten – en måned før OL i Grenoble og tre måneder før han fylte 36 år. Med dette var en enestående lang karriere i Norgeseliten over.

Personlige rekorder: 40,9 (1960) – 1.25,7 (1964) – 2.10,3 (1960) – 4.48,5 (1963) – 8.16,7 (1964) – 17.41,2 (1957).

Ettertraktet idrettsleder

Skøyteløperen og personen Hroar Elvenes var like elegant på som utenfor isen, og med sitt vinnende vesen og sin profesjonelle innstilling hadde han alle egenskaper som skaper en dyktig og ettertraktet leder. I det sivile liv utdannet han seg som ingeniør, og avsluttet sin yrkeskarriere som regionsjef i ICOPAL AS (tidligere Fjellhammer Brug AS). Han stilte sine lederegenskaper til disposisjon for norsk idrett allerede kort tid etter avslutningen av sin aktive karriere, og forble engasjert i idrettslige verv gjennom resten av livet.

I Norges Skøyteforbund var han i 1971-73 medlem av styret som den senere ISU-presidenten og Hroars klubbkamerat Olaf Poulsen ledet. Etter etableringen av proffligaen i 1972 ble norsk og internasjonal skøytesport kastet ut i en umiddelbar og tilsynelatende dyp krise. Men Hroar tok utfordringen som visepresident (under Kjell Trystad) og leder av hurtigløpskomiteén i 1973 – 75. Her bidro han avgjørende til en blomstringstid i norsk skøytesport, som toppet seg med de fire S-enes store triumfer i Hroars periode som NSFs president fra 1975 til 1977.

Hroar Elvenes var styremedlem i Norges Idrettsforbund 1976 – 80 og visepresident 1980 – 82. Han var styremedlem i Norges Olympiske Komite 1979 – 84. NIFs hederstegn fikk han i 1984.

Elvenes var medlem av Norske Idrettsleder-Veteraner (NIV) fra starten i 1988 – totalt 26 år. Han var styremedlem i NIV 1999-01 og viseformann 2001-06. I organisasjonen Morgendagens Skøyte-Ess spilte han en viktig rolle helt siden starten i 1986.

Elvenes var medlem i juryen for Aftenpostens Gullmedalje fra 2005 til sin bortgang.

Norsk skøytesport og norsk idrett har ved Hroar Elvenes' bortgang mistet en stor idrettsutøver og en ualminnelig kunnskapsrik og respektert leder.

Åge Dalby, Tron Espeli, Arild Gjerde og Magne Teigen